

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2002-2003

3 december 2002

ONTWERP VAN DECREET

**houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie
en de regering van de republiek Zambia inzake de wederzijdse
bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Lusaka op 28 mei 2001**

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

A. Algemene bespreking

1. Betekenis van de overeenkomst

– Doel en opzet van de overeenkomst

In het algemeen staat de Vlaamse regering positief ten opzichte van het sluiten van internationale investeringsakkoorden, die van belang zijn voor Vlaamse investeerders in het buitenland. Alhoewel buitenlandse investeringen reeds worden beschermd door nationale wetgevingen, biedt een bilateraal verdrag bijkomende waarborgen wegens de voorrang van het internationaal recht op het interne recht van een staat.

De doelstelling van een dergelijke overeenkomst is, naast het aanmoedigen van investeringen, het bieden van een garantie voor een maximale bescherming aan de investeerder, zoals de waarborgen voor een billijke en rechtvaardige behandeling van de investering, de clause van de meest begunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht bij onteigenende maatregelen en de vrije overmaking van inkomsten. Bovendien creëert zulke overeenkomst een eigen juridisch kader waarin investeringsgeschillen kunnen geregeld worden en waarbij de investeerder een beroep kan doen op internationale arbitrage.

– De overeenkomst vormt een gemengd verdrag

Dergelijke internationale overeenkomsten ten gunste van investeringen in het buitenland zijn verdragen in de zin van het volkenrecht of internationaal publiek recht. Het zijn juridisch bindende en afdwingbare akten onderschreven door volkenrechtelijke rechtspersonen, in casu drie onafhankelijke en soevereine staten en drie deelstaten met een grondwettelijk toegekende bevoegdheid om verdragen te sluiten. Die akten vormen de rechtsgrond voor rechten en verplichtingen in hoofde van die zes overheden en rechtstreeks in hoofde van investeerders op elkaars grondgebied. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet, worden alle verdragen gesloten door de daartoe bevoegde regeringen en aan hun parlementen ter instemming voorgelegd, vooraleer ze uitwerking kunnen hebben.

Het zgn. “gemengde” karakter van de BLEU-overeenkomsten inzake investeringen werd op 4 mei 1994 vastgelegd in de Werkgroep “gemengde verdragen” (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB). De ICBB heeft die beslissing op 31 mei 1994 bekrachtigd. Zowel de gewesten als de federale overheid worden namelijk in principe bevoegd geacht. Dergelijke overeenkomsten worden gemengde verdragen genoemd wegens de gezamenlijke bevoegdheidsuitoefening op het federale en het gefedereerde niveau.

De gewesten zijn immers bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid, overeenkomstig artikel 6, § 1, VI, eerste lid, 1° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd. De federale overheid blijft bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer- en investeringsrisico's (art. 6, § 1, VI, eerste lid, 3°, BWHI), het handelsrecht, het vennootschapsrecht en de regelgeving voor de vestiging van bedrijven met uitzondering van die in de toeristische sector (art. 6, § 1, VI, vijfde lid, 5° en 6°, BWHI).

Daarom bepaalt het eerste artikel van het bijgevoegde ontwerp van decreet dat het een gewest-aangelegenheid betreft. Het tweede en laatste artikel houdt in dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring verleent aan de voorliggende overeenkomst, zodat ze in werking kan treden na de instemming van al de betrokken parlementen en na de ratificatie door de federale overheid en door het partnerland.

2. Schets van het partnerland

– Politieke gegevens

Na de onafhankelijkheid op 24 oktober 1964 werd Kenneth Kaunda de eerste president van Zambia. In 1969 nationaliseerde hij de kopermijnen en in 1972 vormde hij het land om tot een éénpartijstaat. Kaunda voerde actie tegen de blanke regeringen in Zuid-Afrika, Rhodesië (thans Zimbabwe) en Namibië.

In 1990 werd Zambia opnieuw een meerpartijstaat en in 1991 verloor Kaunda de verkiezingen van Frederick Chiluba van de *Movement for Multi-party Democracy* (MMD). Chiluba werd in 1996 herkozen. De nieuwe Grondwet van 1996 maakte het onmogelijk dat Kaunda nog aan de verkiezingen zou deelnemen.

Een poging tot militaire staatsgreep in 1997 mislukte. President Chiluba kwam er zelfs sterker uit.

Omdat een president maximum twee ambtstermijnen van 5 jaar kan aanblijven, kon Chiluba geen kandidaat meer zijn voor de presidentsverkiezingen van 27 december 2001. Hij had nochtans de wens uitgesproken om nog een derde termijn als president te zetelen. Ministers die niet akkoord waren met dat voornemen werden uit de regering gezet. MMD-kandidaat Levy Mwanawasa won die verkiezingen. Hij behaalde zowat 36.000 stemmen meer dan oppositiekandidaat Anderson Mazoka. De oppositie beschuldigde de regeringspartij van stemmenvervalsing en ook onafhankelijke waarnemers uit binnen- en buitenland constateerden onregelmatigheden.

Het kiessysteem is gebaseerd op het zogenaamde *first-past-the-post*-principe, waarbij, zoals in Groot-Brittannië, de kandidaat die de meeste stemmen krijgt in een kiesdistrict de zetel verwerft. De Nationale Vergadering telt 159 leden. 150 parlementairen worden rechtstreeks verkozen, 8 worden door de president voorgedragen en 1 parlementslid wordt gecoöpteerd. Parlementsverkiezingen vinden om de 5 jaar plaats.

De jongste jaren werd de regering geconfronteerd met een dynamische oppositie, ontevredenheid binnen de eigen partij, een precaire economische toestand en het gevaar dat de conflicten in de buurlanden Congo en Angola, die gepaard gaan met een vluchtelingenstroom, zouden overslaan. De wil van de president en de regering om Zambia buiten die conflicten te houden, wordt nochtans door iedereen geprezen.

– *Economische gegevens*

– Algemeen

De regering Chiluba wilde de economie liberaliseren en de overheidsbedrijven privatiseren, maar Zambia heeft te kampen met zijn ingesloten ligging, de oorlogen in Angola en Congo, de erfenis van een economie die was afgestemd op de koperrijverheid, de armoede van de bevolking (80% leeft onder de armoededrempel), een schrijnend gebrek aan infrastructuur, de zwakte van de arbeidskrachten en de AIDS-epidemie (20% van de bevolking is besmet met het HIV-virus, maar de besmettingsgraad onder de 15- tot 20-jarigen in de steden blijft stabiel of neemt zelfs lichtjes af).

Zambia staat op de 153ste plaats van de *Human Development Index* van de Verenigde Naties. De

werkloosheid bedraagt 25% en de graad van analfabetisme 23,7%. Ongeveer de helft van de bevolking volgt onderwijs. Een kwart van de bevolking heeft geen of onvoldoende toegang tot de gezondheidszorg, 29% heeft geen of onvoldoende toegang tot sanitaire voorzieningen en liefst 62 % van de bevolking heeft geen of onvoldoende toegang tot zuiver water. 1,3 miljoen inwoners hebben af te rekenen met de gevolgen van de aanhoudende droogte.

Enkele decennia geleden was Zambia de grootste producent van koper ter wereld. Vijftigduizend werknemers verdienden een inkomen in die sector. In de loop der jaren viel de productie echter fel terug. De privatisering van het staatsbedrijf ZCCM (koper- en kobaltmijnen), dat begin 2000 werd overgenomen door de Zuid-Afrikaanse grondstoffengigant Anglo-American, zorgde voor een stabilisering van de begroting. De mijnen werden echter aan een te lage prijs verkocht, hun opbrengsten worden niet belast en de uitrusting komt uit Zuid-Afrika. Dat heeft tot gevolg dat de positieve gevolgen voor de economie klein zijn.

Eind januari 2002 besloot Anglo-American zich terug te trekken uit de verlieslatende kopermijnen. Door die beslissing verloor Zambia in één klap twee derde van de koperproductie, het belangrijkste exportproduct van het land. De dalende koperprijs en de korte levensverwachting van de mijnen lagen aan de basis van die beslissing. Zambia wordt nu nog meer afhankelijk van buitenlandse hulp terwijl donoren nu al ruim de helft van de begroting voor hun rekening nemen.

In 2000 bedroeg de groei 3,5% tegenover 2,4% in 1999 en –2% in 1998. Men kwam dus aardig in de buurt van de 4% die het Internationaal Muntfonds (IMF) vooropstelt. Toch is die groei onvoldoende om de inkomensdaling van de inwoners om te buigen. Het is vooral de landbouw die zorgt voor die groei, want de industriële productie daalde met 10%. Als gevolg van een stijging van de petroleumproducten was de inflatie eind 2000 ongeveer 30%, daar waar werd gerekend op 19,5%. De nationale munt, de kwacha, verloor in 2000 30% van zijn waarde tegenover de US dollar. Door de privatisering van de ZCCM kon de regering met het IMF een akkoord sluiten voor een hulpprogramma voor de jaren 2000-2003.

In het kader van de Club van Parijs heeft de regering zijn buitenlandse schuld kunnen herschikken, maar zij streeft naar een volledige kwijtschelding van die schuld.

– Buitenlandse handel

De uitvoer van goederen daalde van 816 miljoen US dollar in 1998 tot 755 miljoen US dollar in 1999 maar steeg in 2000 naar 800 miljoen US dollar. De niet-traditionele uitvoer (leder, bloemen...) bedroeg in 2000 250 miljoen US dollar. De uitvoer van koper en kobalt (goed voor 80% van de goedere uitvoer) had eind 1999 te lijden onder de internationale prijsdalingen, de sociale onrust en de onzekerheid door de privatisering van de ZCCM. Door de bouw van hotels aan de Victoria Falls hoopt men vanaf 2002 meer inkomsten uit toerisme te halen.

De voornaamste handelspartners zijn Zuid-Afrika en Congo. De landen van de Gemeenschap voor de Ontwikkeling van Zuidelijk Afrika (SADC) zijn verantwoordelijk voor 48% van de Zambiaanse invoer en 17% van de uitvoer. 17% van de uitvoer is bestemd voor landen van de Europese Unie.

Vlaanderen voerde in 1999 voor 6,2 miljoen euro uit naar Zambia. Dat was dubbel zoveel als in 1997 en 1998. De Belgische invoer uit Zambia bedroeg in 1999 37,2 miljoen euro, waarmee Zambia de 17de plaats innam op de lijst van de belangrijkste Afrikaanse leveranciers. De Belgische export bestaat vooral uit textiel, machines en edelstenen, terwijl de import bestaat uit koper en andere mineralen.

– *Mensenrechten*

Toen Zambia in 1991 werd omgevormd tot een meerpartijensysteem hoopte men dat de situatie van de mensenrechten zou verbeteren. In de verkiezingscampagne van 1996 gebruikte de regering echter alle mogelijke middelen om te beletten dat oppositieleden, onder wie de vroegere president Kaunda, zich kandidaat konden stellen. Verschillende medestanders van Kaunda werden verbannen naar Malawi. Ook in de aanloop naar de verkiezingen van 2001 legde de regering de vrije meningsuiting en de vrijheid van vergaderen aan banden.

In 1997 werden meer dan 100 mensen opgepakt in verband met een poging tot staatsgreep. Ze werden gevangen gehouden in wrede, onmenselijke en vernederende omstandigheden.

In zijn jaarrapport over 2000 stelt *Amnesty International* dat de politie zich vaak schuldig maakt aan foltering en slechte behandeling van gearresteerden bij ondervragingen. In ten minste drie gevallen leidde dat tot de dood van verdachten. In 2000 werden minstens 11 mensen ter dood veroordeeld

waardoor het totaal aantal ter dood veroordeelden opliep tot ruim 230. Sedert 1997 vonden evenwel geen executies meer plaats.

De regering bemoeilijkte het werk van mensenrechtenactivisten. Samen met oppositieleden werden zij met uitwijzing bedreigd ondanks protest van de Afrikaanse Commissie voor Mensenrechten.

Zambia ondertekende in 1992 het Afrikaanse Charter over de Rechten van het Kind maar ratificeerde het nog niet.

Hoewel de Grondwet voorziet in vrijheid van meningsuiting en persvrijheid, voorziet hij ook in wetten die die vrijheid beperken zolang ze “redelijk en te verantwoorden zijn in een democratische maatschappij”. Ondanks herhaalde hervormingsbeloftes van de regering, wordt de opkomende onafhankelijke pers nog steeds geconfronteerd met een aantal beperkende perswetten. Zo kunnen journalisten gevangengenomen worden via de beruchte parlementaire en ministeriële wet op de gedragscode als zij weigeren vertrouwelijke informatiebronnen bekend te maken. In de aanloop naar de verkiezingen in 2001 fulmineerden de oppositiepartijen tegen de staatsmedia die openlijk aan gekleurde verslaggeving deden ten bate van de regering. De regerende MMD controleert ook een aantal radiozenders en kranten.

– *Buitenlands beleid*

Zambia is lid van de voornaamste internationale en regionale organisaties. De zetel van de Gemeenschappelijke Markt voor Oost- en Zuidelijk Afrika (COMESA) is gevestigd in Zambia. Het land is thans ook voorzitter van de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid (OAE).

In de conflicten die de buurlanden Angola en Congo teisteren, neemt Zambia een neutrale houding aan. Een groot aantal vluchtelingen stak de grens over. De relaties met Angola verslechterden in 1999 nadat de Zambianen beschuldigd werden van wapenleveringen aan de verzetsbeweging Unita.

De betrekkingen met Zuid-Afrika zijn correct zonder uitstekend te zijn en dat vooral om economische redenen.

3. **Ontstaan van de overeenkomst**

Zambia behoort tot de zgn. MO-landen (Minst Ontwikkelde landen). De *United Nations Confe-*

rence on Trade and Development (UNCTAD) nam in januari 2001 het initiatief om investeringsverdragen tussen MO-landen onderling of tussen MO-landen en geïndustrialiseerde landen te vergemakkelijken door deze te groeperen en te laten plaatsvinden in de UNCTAD-zetel in Genève.

De onderhandelingen tussen de BLEU-delegatie en de delegatie van Zambia vonden plaats in Genève op 29 januari 2001. Zij werden succesvol afgerond met de parafering van de verdragstekst op 2 februari 2001.

Op 11 mei 2001 besliste de Vlaamse regering om haar goedkeuring te hechten aan de overeenkomst en om de Vlaamse minister bevoegd voor het buitenlands beleid en de Europese aangelegenheden, te gelasten om de overeenkomst namens het Vlaamse Gewest te ondertekenen of de vertegenwoordiger van de Vlaamse of de federale overheid daartoe te machtigen.

De overeenkomst tussen de BLEU en Zambia inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen werd op 28 mei 2001 in Lusaka ondertekend.

B. Specifieke bespreking van de overeenkomst

1. Inhoud van de overeenkomst

– *Typetekst van de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie*

Reeds gedurende meer dan dertig jaar sluit de BLEU overeenkomsten met landen die geen lid zijn van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), om de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen te realiseren. Daarom hebben de leden van de BLEU een tekst goedgekeurd die zij aan hun gesprekspartners voorstellen als basis van de onderhandelingen. Op 29 juni 1994 heeft de Vlaamse regering die typetekst aanvaard.

Die zgn. BLEU-tekst bepaalt principieel dat elke verdragspartij eender welke soort van investeringen door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon met de nationaliteit van de andere partij op zijn grondgebied toelaat (artikelen 1 en 2 van de BLEU-tekst). Dit is de basis voor de bevordering van de investeringen. De bescherming vindt men terug in de artikelen 3 tot 6.

Artikel 3 bevat een bepaling van niet-discriminatie en van meest begunstigde natie. Het sluit wel de voorrechten van de investeerders van een derde staat uit, die verbonden zijn aan de deelneming aan een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeenschappelijke markt of een andere vorm van regionale economische organisatie.

Artikel 4 verbiedt elke maatregel van onteigening of nationalisatie, tenzij voor het openbaar nut, de veiligheid of het nationale belang van de contracterende partij en dan op voorwaarde dat de maatregel wettelijk en non-discriminatoire is en begeleid wordt door een gepaste en reële schadevergoeding. Dezelfde principes gelden voor schade ingevolge geweld.

Artikel 5 regelt de overmakingen van alle betalingen inzake investeringen en lonen, waarbij de vrije transfer met een eventuele vergunning als principe geldt.

Artikel 6 voorziet een subrogatie van een partij of een openbare instelling in de rechten en de voordelen van investeerders met deze nationaliteit, indien die partij of instelling schadevergoeding heeft uitbetaald aan die investeerders op grond van een garantie voor een investering. De andere betrokken partij kan dan aan de subrogerende verzekeerder de wettelijke of de contractuele verplichtingen van de investeerder opleggen.

In artikel 8 worden de bijzondere overeenkomsten die vroeger tussen een partij en een investeerder van een andere partij werden gesloten, bevestigd. De bepalingen ervan vullen de algemene draagwijdte van deze typeovereenkomst aan. Met bijzondere overeenkomsten worden verbintenissen bedoeld die betrekking hebben op concrete investeringsprojecten.

De artikelen 9 en 11 regelen respectievelijk de procedure voor geschillen over investeringen tussen een investeerder van een partij en een andere partij en die tussen partijen inzake de interpretatie en de toepassing van deze typeovereenkomst.

Indien een minnelijke schikking onmogelijk blijkt te zijn, bepaalt artikel 9 dat door een arbitrage-rechtscollege een definitieve en bindende uitspraak over het geschil wordt gedaan. Geen enkele contracterende partij kan hierbij aanvoeren dat de investeerder vergoed wordt door een verzekering of garantie.

Artikel 11 bepaalt dat, na de mislukking van een minnelijke schikking via diplomatieke weg en via

een gemengde commissie, een college van drie scheidsrechters wordt aangesteld. Elke partij duidt één scheidsrechter aan. Deze twee scheidsrechters duiden in onderling overleg een derde scheidsrechter als voorzitter van het college aan. Deze voorzitter is een onderdaan van een derde staat. Indien de scheidsrechters niet op deze wijze kunnen worden aangesteld, kan een partij zulk verzoek richten tot de voorzitter of ondervoorzitter van het Internationaal Gerechtshof. De uitspraken van het college van scheidsrechters zijn definitief en bindend.

Wat de bevordering van de investeringen betreft, kunnen nog de artikelen 7 en 10 vermeld worden, die de meest gunstige regels ervoor laten gelden. Artikel 7 bepaalt dit ten opzichte van de nationale wetgeving van de partijen en van de bestaande en toekomstige internationale of andere overeenkomsten tussen de partijen. Artikel 10 voorziet de clausule van de meest begunstigde natie.

Artikel 12 stelt de investeringen die aan deze overeenkomst zijn voorafgegaan gelijk met die investeringen na de inwerkingtreding ervan. De vroegere investeringen worden dus eveneens beschermd.

Artikel 13 bepaalt de duur en de inwerkingtreding van deze overeenkomst. Een termijn van tien jaar geldt, die zonder voorafgaande opzegging stilzwijgend verlengd wordt. De standaardovereenkomst treedt en maand na de datum van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging in werking.

– *Afwijkingen van de typetekst van de BLEU*

De BLEU-typetekst diende als basis voor de onderhandelingen. Van Zambiaanse zijde werden enkele minder belangrijke of verduidelijkende amendementen toegevoegd.

In de preambule werd “In het besef dat bevordering en wederzijdse bescherming van dergelijke investeringen zullen leiden tot het stimuleren van de zakelijke initiatieven en de economische welvaart op het grondgebied van beide Overeenkomstsluitende Partijen zullen verhogen” toegevoegd.

In artikel 1, § 2, d “voorbeelden van investeringen”, is de Zambiaanse tekst vollediger en beter dan de BLEU-tekst.

In artikel 4, § 3, eerste alinea, wordt “... door de Overeenkomstsluitende Partij die de onteigening of nationalisatie heeft uitgevoerd” toegevoegd.

In artikel 4, § 3, tweede alinea, wordt “zonder **onnodige** vertraging” toegevoegd.

Artikel 5, § 3, wordt anders geformuleerd. Die tekst is duidelijker dan de BLEU-tekst.

In artikel 12 wordt “De Overeenkomst is evenwel niet van toepassing op geschillen die vóór de inwerkingtreding ervan zijn ontstaan” toegevoegd.

Er wordt een artikel, 13, § 3, toegevoegd waarvan de tekst luidt : “De bepalingen van deze Overeenkomst kunnen met wederzijdse toestemming van beide Overeenkomstsluitende Partijen worden gewijzigd. Zodanige wijziging wordt van kracht door diplomatieke notawisseling”.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Raad van State

In zijn advies d.d. 9 januari 2002 sluit het Dagelijks Bestuur van de SERV zich aan bij het ontwerp van decreet. Het advies is als bijlage bij de memorie gevoegd.

In zijn advies d.d. 21 maart 2002 stelt de Raad van State dat de in artikel 13, 3, van de overeenkomst bedoelde diplomatieke nota-uitwisseling waardoor bepalingen die met wederzijdse toestemming van de overeenkomstsluitende partijen worden gewijzigd van kracht worden, slechts kan plaatsvinden nadat het Vlaams Parlement zijn instemming bevestigd heeft met de voorgenomen wijzigingen aan de overeenkomst. Door die bepaling kan geen afbreuk gedaan worden aan het uit artikel 167, § 3, van de Grondwet voortvloeiende vereiste dat het Vlaams Parlement ook met wijzigingen aan een verdrag dient in te stemmen.

Daarnaast wijst de Raad van State erop dat verdragen worden gesloten door de bevoegde regeringen maar dat zij dat doen namens de rechtspersoon waarvan zij de uitvoerende macht zijn of voor wie zij optreden. De Raad van State heeft hier volkomen gelijk. De opeenvolgende Vlaamse ministers bevoegd voor het buitenlands beleid hebben trouwens reeds meerdere keren aan het federale ministerie van Buitenlandse Zaken gevraagd om in de toekomst geen overeenkomsten te sluiten met de regering van een bepaald land. Toch ben ik van mening dat hier de in het verdrag gebruikte benaming van het partnerland moet gebruikt worden.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Patrick DEWAELE

*De Vlaamse minister van Binnenlandse
Aangelegenheden, Ambtenarenzaken
en Buitenlands Beleid,*

Paul VAN GREMBERGEN

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de regering van de republiek Zambia inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Lusaka op 28 mei 2001

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2.

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de regering van de republiek Zambia inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Lusaka op 28 mei 2001, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse regering,

Patrick DEWAEL

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid,

Paul VAN GREMBERGEN

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid ;

Na beraadslaging,

BESLUIT :

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid is ermee belast, in naam van de Vlaamse regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie en de regering van de republiek Zambia inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Lusaka op 28 mei 2001, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel, 7 juni 2002.

De minister-president van de Vlaamse regering,

Patrick DEWAEL

De Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid,

Paul VAN GREMBERGEN
